ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1906. Выдано 27. Грудня Ч. XIV.

Ч. 68.

Ч. 356|орд. Архіепископы и Епископы Австрійскои Державы

Свому Возлюбленому и Всечестному Клирови поздоровленє о Господѣ!

Всечеснѝ Братя!

Зôбравши ся разомъ въ Вѣдни, щобы спôльно нарадити ся и обговорити справы, що вôдносять ся до добра Церкви и религіи, звертаємо ся найперше зъ нашою старанностію до Васъ Всечеснѝ Братя, до Васъ що становите знаменитшу часть стада Іисуса Христа.

Призвавши въ тôй цѣли небеснои помочи якъ такожь пôдпертѝ окремымъ благословеніємъ и словами заохоты св. Отця Пія X. промовляємо до Васъ смѣло, найдорозшѝ Братя, въ тôй торжественнôй хвили. Божь Вы єсте нашими найвѣрнѣйшими помôчниками покликаными до участи въ нашихъ трудахъ, Вы, що гнанѝ ревностію о спасеніє душь, сповняєте похвально Вашу пастирску працю въ винограде Господнѣмъ, голосячи слово Боже дорослымъ и молодѣжи, удѣляючи совѣсно св. Тайнъ, допомагаючи многосторонно и многими способами, бѣдному народови, що терпитъ убожество и невѣжество, наслѣдуючи примѣръ евангельского Самарянина. А понеже житє священника єстъ мовъ-бы евангеліємъ для свѣтскихъ вѣрнихъ, то старалисьте ся примѣромъ Вашого священничого житя созидати нарôдъ и потвердилисьте тымъ способомъ примѣрами науку, котру голосилисьте устами. Не за-

бракло вправдѣ прикростей и переслѣдовань зъ стороны свѣта супротивъ Васъ, но Вы маючи передъ очима примѣръ Господа Іисуса Христа зносилисьте ихъ терпеливо радуючи ся, що сталисьте ся гôдными терпѣти наругу за имя Іисуса. Вы булисьте учасниками нашихъ утѣхъ и нашихъ смуткôвъ. Застановляючи ся надъ тымъ знова, складаємо Вамъ, найдорозшй Братя, тысячнй подяки и желаня; а що бôльше нехай Вамъ щедро вынагородитъ за се Богъ: „Добрѣ, рабе благій и вѣрный.... вниди въ радость Господа твоегѡ!“[1]) Незвычайно велика нагорода, обѣцяна єсть добрымъ священникамъ.

Що до насъ, то умоляємо всѣ однодушно Начальника Пастырей Іисуса Христа, щобы и на будуче зростали зъ кождымъ днемъ Ваша діяльнôсть, Ваша ревнôсть, примѣрнôсть Вашого священничого житя: „Отче святый, соблюди ихъ во имя твоє, ихже далъ еси мнѣ!“[2]) Не перечимо однакъ, найлюбезнѣйшй Братя, що въ сихъ нашихъ часахъ грозятъ духовеньству немаловажнй небезпечности, о котрыхъ поговорити коротко уважаємо за нашъ пастырскій обовязокъ, щобы запобѣчи лиху; а єсли бы яке зло зачало вже навѣть запускати корѣнє, то щобы єго завчасу выкорѣнити.

Жалує ся Найвысшій Архієрей Пій X. въ окружнôмъ письмѣ до Епископôвъ Італіи „Pleni d'animo“ зъ дня 28. липня 1906, що духъ непослуху и независимости обнявъ гдеякихъ изъ духовеньства. Се письмо мѣститъ въ собѣ дуже розумнй науки и упôмненя, котрй не суть позбавленй, якъ намъ се звѣсно изъ устъ самого св. Отця, своєи силы и поза границями Італіи. Розходятся досить широко деякй блуды и принципы що до церковнои науки и карности, котрй приходятъ пôдъ именемъ реформизму або модернизму, а котрй затроюють неначе отруя и гниле насѣнє умы и серця деякихъ мужѣвъ зъ посередъ духовеньства. Они то голосятъ словомъ и письмомъ, що догматы належитъ приноровити до новочасныхъ системôвъ, що зовутъ ся науковыми, а котрй носятъ на собѣ слѣды раціонализму и еволюціонизму. Сй выносятъ они понадъ мѣру, а противно здорову науку Церкви яка передана єстъ намъ св. Отцями и св. Соборами легковажатъ. Намѣряютъ такожъ новости вводити въ устройствѣ Церкви наладъ свѣтского урядженя якъ на примѣръ, що до епископскихъ мѣсцъ, якъ такожъ що до канонѣчного надѣленя деякихъ церковныхъ чинôвъ; накидаютъ ся нерозважно на святый станъ безженности, котрый бувъ завсѣгды окрасою и крѣпостію Церкви. И то все выдаєсь бути такъ чимсь неприроднымъ, що навѣть якебудь обговорюванє сихъ новыхъ идей заслугує цѣлковито на осудженє и вôдкиненє. Изъ повысшого духа непослуху и бажаня реформъ выплывае цѣлкомъ природно переворотный звычай обсуджовати приписы, рады и упôмненя церковныхъ Настоятелѣвъ, що вôдзначають ся часто вѣкомъ, розумомъ и наукою и ослаблювати ихъ силу рôжными и безпôдставными выкрутами.

---

[1]) Мае. 25, 21, 23. — [2]) Іаан. 17, 11.

Сему нерозумному новаторскому духови треба опирати ся, найлюбезнѣйшй Братя, зъ апостольскимъ мужествомъ вже вôдъ самого початку, щобы нездале насѣнє не заняло найлучшои части Господньои рôлѣ зъ неоцѣненою шкодою для науки и карности церковнои и спасенія душь. Єсли-жь хто добре розважить и застановить ся щиро надъ тымъ, то прійде до переконаня, що причины сихъ нарѣкань и сего новаторского духа належитъ шукати не такъ въ блуднôмъ устрою Церкви, якъ радше въ людскихъ пристрастяхъ, котрй можуть на жаль зôпсовати такожь серце священника, якъ на примѣръ гордôсть ума, що боитъ ся духа послуху и смиренности, похоть плотьска що не може знести іга Христового, хотяй оно єстъ солодке, похоть очей що пожадає бôльше чимъ повинна земскй добра и свѣтовй утѣхи. Єсли-жь, Всечеснй Братя, осуджуєсь се и ганитъ ся навѣть у свѣтскихъ людей, то о скôлько жь бôльше у священникôвъ, призваныхъ до части Господньои, що пôсля свѣдоцтва самого Іисуса Христа[1]) повиннй бути солею землѣ и свѣтломъ свѣта.

Ѡбновлѧтисѧ же дꙋхомъ оумà нашегѡ, кличе св. Дꙋхъ[2]), те саме кличемо и мы найлюбезнѣйшй Братя. Вôдновѣмъ ся и мы самй, обновляючи въ насъ священничу благодать, духа вѣры и молитвы. Въ тôй цѣли поручаємо усильно, щобы духовеньство идучи за примѣромъ Святихъ, вôдправляло часто духовнй вправы; бо въ мовчаню и супокою успѣває побожна душа. Вôддаваймо ся щоденно молитвѣ и побожному розважаню, по приказу Спасителя: „Бдѝте и молѝтесѧ, да не внѝдете въ напа́сть“.[3]) Молитва и чуванє то найсильнѣйшій щитъ противъ свѣтового духа, якорь спасенія, сторожа чистоты священничихъ обычаѣвъ. Се єстъ, найлюбезнѣйшй Братя перша и конечна вôднова, щобысьмо ся стали гôдными орудіями потрѣбнои ласки до спасенія повѣреныхъ намъ душь и щобысьмо собѣ заслужили, щобы Богъ благословивъ нашимъ трудамъ, бо „ни насажда́ѧй е́сть что́, ни напаѧ́ѧй, но возраща́ѧй Богъ“.[4])

Не межемо тутъ поминути спосôбности, щобы не поручити горячо всему Всечесному Духовеньству посвяченя ся найсвятѣйшому Серцю Іисуса Христа и Преблагословеннои Дѣвы Маріи, котре Церковь цѣнитъ такъ высоко, що уважає се майже яко конечне условіе, щобы священникъ мôгъ вытревати въ добрѣмъ. Серце Іисуса учитъ насъ смиренности; оно єстъ серцемъ священника, въ котрôмъ переховують ся сокровища вѣчного спасенія, серцемъ котре горитъ до насъ любовію, що спôвчує зъ нами и лѣчить нашй немочи. Пресвятая Дѣва Марія єстъ знова нашою матерію, найсильнѣйшою помôчницею въ дѣлѣ спасенія, посередницею всѣхъ благодатій, она єстъ, щобы сказати богато въ немногихъ словахъ, просителькою, котра може всьо выєднати.

Не перечимо, Всечеснй Братя, що деякй установы Церквы, о скôлько они суть зарядженями людскими могутъ потребувати деякон змѣны зъ змѣною часу

---

[1]) Мае. 5- 13, 14. — [2]) Ефес. 4, 23. — [3]) Мае. 26, 41. — [4]) I Кор. 3, 7.

и обставинъ. Свѣдчитъ о тôмъ сама исторія, котра учитъ, що Церковь змѣняла неразъ и неодно, чито зôбраня деколи на Соборахъ, чито що частѣйше буває, поодиноко заходомъ св. Отця и ин. Пастырей, и єще теперъ змѣняє поволи деякî законы вôдносячî єя чи то до науки церковнои (-недогматичнои). чи то до правныхъ постановъ. Однакъ рѣшати о потребѣ сихъ змѣнъ, належитъ пôсля постанови Іисуса Христа до учачои Церкви, то єстъ до св. Отця и Епископôвъ. А хоть правдою єстъ, що дуже добрî змѣны мали такожь звôдки инудѣ свôй початокъ, однакъ Церковь учача давала имъ завсѣгды своє затверджене. Змѣны же, котрî вôдъ законнои власти не зôстали затвердженî, но зôстали впровадженî до Церкви иншою дорогою, мали найсумнѣйшій конець, якъ се доказує щоденне досвѣдчене. Однакъ знаємо дуже добре, найлюбезнѣйшî Братя, шо и Вашî рады и Ваша помôчь удѣлена Епископамъ въ управѣ Церквою суть дуже придатнî и дуже пожигочнî. Въ тôй цѣли заложила Мати Церковь заведеня, якъ на примѣръ соборы, котрî входятъ поволи знова въ звычай, соборчики деканальнî и душпастырскî, котрî подаютъ священникамъ догôдну способнôсть, обговорювати душпастырскî справы и вôдкрывати свобôдно свой бажаня передъ Епископами. Сî роды зôбрань, котрî зôстали вже затвердженî звычаємъ Церкви, поручаємо и мы Всечесному Духовеньству тому, що тыми удоволяєся почестной свободѣ а рôвночасно и єрархичнôй установѣ священничого чина.

Иншихъ же родôвъ згромаджень священникôвъ, котрî невôдповѣдаютъ церковнôй карности и священничому духови, або навѣть суть имъ цѣлкомъ чужî, розумѣє ся не можемо поручити.

Иншимъ обовязкомъ нашои душпастырскои печаливости єстъ мати чуйне старанє, щобы слово Боже голосило ся вѣрнымъ достойно и въ вôдповѣдный способъ. Не вôдъ рѣчи буде Всечеснî Братя, пригадати коротко, що въ тôй справѣ постановляє и рѣшає Церковь. Передъ всѣмъ треба конечно, щобы проповѣдникъ провадивъ взôрцеве житє; бо примѣръ доброго житя робитъ нашу проповѣдь заслугуючою на вѣру. О Іисусѣ Христѣ говорить св. Лука[1]): „Начáтъ творúти же и оучúти“, то значитъ, попереджали дѣла, а тымъ послѣдовали слова. Никому не позволити проповѣдати, кто попередъ не буде досвѣдченый якъ єго житє, вѣдомости и обычаѣ. (Трид.) Матерію же до проповѣди належить выбирати таку, на яку вказує Іисусъ Христосъ, кажучи: „Проповѣдите єуліє оучáще úхъ клюстú всѧ, єлúка заповѣдахъ вáмъ“, [2]) або якъ пояснює Тридентскій Соборъ[3]): „Голосячи имъ-якихъ блудовъ належитъ уникати, и якî чесноты, належитъ сповняти, щобы могли уйти пекольнои кары, а наслѣдити небесну хвалу.“ Зъ святого мѣсця належитъ прото усунути всякî пытаня, яки надаютъ ся бôльше до часописей, и училищь академичныхъ нѣжъ до Церкви; належитъ такожь усунути то, що высуває власну особу на первый

---

[1]) Дѣян. I, 1. — [2]) Марк. 16, 15. — Мае. 28, 20. — [3]) Засѣд. V. р. 2. о Реформ.

плянъ не шукаючи николи того, що єсть наше, але того, що єстъ Іисуса Христа. Священники повинні памятати, що головнымъ жереломъ до проповѣдей єстъ святе Письмо, та що єго належитъ поясняти, не пôсля особистого погляду, котрый дуже часто єстъ затемненый черезъ пристрасти, але пôсля толкованя Церкви, св. Отцѣвъ и Соборôвъ. Особливо дѣтямъ въ школахъ належитъ ломити хлѣбъ Божого слова. Якои старанности, якои ревности потреба до належитого выповненя сего обовязку, то кождый видитъ, бо рѣчь, о котру ходитъ, єстъ дуже великои ваги, бо ходитъ ту именно о науку и выхованє дѣтей, котрі суть неначе цвѣтами и бисерами пôдрастаючими Церкви. Знаєте найлюбезнѣйші Братя, що св. Отець Пій X выдавъ[1]) осôбну енциклику „Acerbo nimis“ о тôмъ, якъ має ся преподавати христіяньска наука. Перечитуйте се письмо частѣйше! Нехай зростає Ваша ревнôсть въ выповнюваню сего найтяжшого обовязку!

Усилія лихихъ людей зростаютъ зъ кождымъ днемъ, щобы вырвати дѣти зъ матерного лона Церкви; они то проголошуютъ независиму вôдъ Церкви школу, безрелигійне выхованє. Зъ рôвною завзятостію поборюютъ христіяньске сопружество, щобы могли безкарно напоити дѣти отруєю блудôвъ вже въ початкахъ житя. Тому до дѣла, найлюбезнѣйші Братя! Борѣмъ ся противъ тыхъ переворотныхъ змагань. Обучайте завчасу о сихъ великихъ небезпеченьствахъ, котрі грозятъ выхованю дѣтей и родинѣ, щобы вѣрні не впали черезъ темне невѣжество въ сѣти ворогôвъ.

Позôстає ще сказати дещо про пытанє соціяльне, (суспôльне) о скôлько оно належитъ до духовеньства. Нема ничого старшого въ Церкви вôдъ стараня, щобы по силамъ злагодити тяжку судьбу найбѣднѣйшого народу. Свѣдчатъ о тôмъ безчисленні заведеня для сирôтъ, хорыхъ и убогихъ, яки мали свôй початокъ въ минувшихъ столѣтяхъ. Коли незгода межи робôтниками а хлѣбодавцями, помежи убогими а богатими розпочала ся на ново, выдавъ бл. п. Левъ XIII. дуже розумні поученя, котрі выясняютъ, якихъ бы належало ужити средствъ до розвязаня сего пытаня, якъ се можна вычитати въ енцикликахъ „Rerum novarum“[2]) и Graves de communi“.[3]) А понеже суспôльне пытанє єстъ, пôсля свѣдоцтва самои Церкви, въ першôмъ рядѣ пытанємъ религійнымъ и моральнымъ, то духовеньство жертвуючи свôй трудъ до розвязаня сего пытаня, дѣлає на пôдставѣ прислугуючого єму до того права. Нехай священники берутъ свои науки изъ Евангелій Іисуса Христа, котрі хотяй и не усунутъ незгоды цѣлковито, то певно бодай єи злагодятъ, богатыхъ належитъ заохочувати до заховуваня справедливости и любови, бѣдныхъ же належитъ поучати, щобы наслѣдуючи примѣръ Іисуса Христа, споможені надѣєю будучои славы, зносили терпеливо неминучі нужды сего житя, котре єстъ искушеніе человѣкꙋ на земли![4]) Нехай пôдпомагаютъ пожиточні и вôдповѣдні това-

---

[1]) 15. Цвѣтня 1905. — [2]) Зъ д. 15. Мая 1891. — [3]) Зъ дня 18. Сѣчня 1901. — [4]) Іовъ 7, 1.

риства, котрй надають ся до пôднесеня робôтничого стану, однакъ пôдъ кермою религійною, щобы тй-жь не выйшли на зло. Не належитъ однакъ сеи народнои дѣяльности николи усувати зъ пôдъ надзору Церкви, бо Церковъ не ограничае николи черезъ свое материньске посередництво свободы духовеньства и католикôвъ, але насупротивъ, еи боронитъ. Священники, що вôддають ся тому родови справъ, повиннй завсѣгды памятати на достоиньство священниче, котре мати ме на цѣли передовсѣмъ спасеніе душь. Нехай уникають всякого такого способу говореня, якій бы мôгъ выкликати въ робôтникахъ ненависть и вôдразу до хлѣбодавцѣвъ и богатыхъ.

Иншимъ въ кôнци родомъ справъ, котрый вымагае, щобы мы ся нимъ заняли, суть дневники и періодичнй письма, що зростають и ширять ся зъ кождимъ днемъ. До Васъ належитъ, Всечеснй Братя, здержувати нарôдъ Христовый вôдъ читаня лихихъ часописей, яки неначе пошесть, убивають и умы и серця. Нехай стережуть ся и самй священники вôдъ читаня тыхже, хиба щобы ихъ извиняла вôдъ того важна причина. Просимо умильно, щобы никто изъ духовеньства, довѣряючи надто собѣ самому, нечитавъ лихихъ часописей, такъ якъ изъ такого читаня набирае въ себе незамѣтно, якъ свѣдчитъ досвѣдъ, смертоносной отруѣ, котра не занедбае принести въ короткôмъ часѣ лихй овочи. Однакъ треба болѣти еще бôльше надъ тымъ, коли ся лучити може, що самъ священникъ выдае, кермуе або вспомагае такй письма, що попирають духа непослуху, непôдчинюваня властямъ, негамованои самоволѣ та нерозважнои реформы. Длятого пригадуемо приписы, якй въ тôй важнôй матеріи выдала Церковь въ конституціи „Officiorum ac munerum“[1]), особливо тй, котрй приказанй въ роздѣлѣ 42: „Забороняе ся.... священникамъ, безъ попередного позволеня Епископôвъ занимати ся выдавництвомъ дневникôвъ або періодичныхъ письмъ“. Нашимъ обовязкомъ буде чувати въ особлившій способъ надъ выконанемъ сихъ приписôвъ, а противъ переступаючихъ уперто сй приписы ужити зô всякою рѣшучостію навѣть строгихъ средствъ. Впрочѣмъ есьмо певнй, найлюбезнѣйшй Братя, що пріймите радо такъ слова заохоты якъ и нашй упôмненя, а яко обдаренй послущливостію и покорою будете ихъ заховувати.

Нехай скрѣпляе ся и тужіе зъ кождымъ днемъ обовязокъ послуху и Вашого пошанованя для Вашихъ Епископôвъ, котрй не присвоили собѣ самй тои почести, але и҆́хже дꙋ́хъ ст҃ы́й поста́ви є҆пископы, пасти̑ церковъ Го́спода и Бога[2]) и҆́же вдѧ́тъ ѡ҆ дꙋша́хъ ва́шихъ, ꙗ҆́кѡ сло́во воздѧ́ти хотѧ́ще.[3]) Молѣмъ ся взаимно за себе и нехай благословитъ Васъ всѣхъ Іисусъ Христосъ, Начальникъ Пастырей! Аминь.

Далисьмо въ Вѣдни на повнôмъ зôбраню въ день 5 (18) жовтня 1906 въ роцѣ 1906 вôдъ Рождества Христового.

Слѣдують пôдписы:

---

[1]) Зъ дня 25 сѣчня 1897. — [2]) Дѣгн. 20, 28. — [3]) Евр. 13, 17.

Антоній Іосифъ Кардиналъ Ґруша, Архіепископъ Вѣденьскій.
Георгій Кардиналъ Коппъ, Епископъ Вратеславскій.
Левъ Кардиналъ de Скрбенски, Архіепископъ Прагскій.
Іоанъ Кардиналъ Пузина, Епископъ Краковскій, черезъ свого суфраґана Анатоля Епископа Іренополітаньского.
Іоанъ Кардиналъ Катшталлєръ, Архіепископъ Сальцбурскій.
Францѣшокъ Саль. Архіепископъ Оломунецкій.
Андрей, Архіепископъ Львôвскій-рускій.
Іосифъ, Архіепископъ Львôвскій-латиньскій.
Матей, Архіепископъ зъ Цары.
Іосифъ, Архіепископъ Львôвскій-вôрменьскій.
Францішокъ Боржія, Архіепископъ Ґорицкій.
Емануілъ Іоанъ, Епископъ Літомерицкій, черезъ Іосифа Епископа королево-Градецкого.
Іоанъ Бапт., Епископъ зъ Паренцо-Поля.
Мартинъ Іосифъ, Епископъ Будейовицкій.
Іосифъ, Епископъ Ґурскій.
Францішокъ Марія, Епископъ Лінцскій.
Михаилъ, Епископъ Лявантійскій.
Филиппъ Епископъ Спалято-Макарска.
Кольоманъ, Епископъ Трикальскій, апостольскій полевый Вікарій.
Іосифъ Григорій, Епископъ Раґускій.
Леопольдъ, Епископъ Секаускій,
Францішокъ, Епископъ Катареньскій, черезъ Іосифа Григорія Епископа Раґуского.
Іоанъ Бапт., Епископъ св. Гіпполіта.
Константинъ, Епископъ Перемыскій, Сяноцкій и Самбôрскій-рускій.
Антоній, Епископъ зъ Веґліи.
Антоній Бонавентура, Епископъ Либляньскій.
Іосифъ Себастіянъ, Епископъ Перемыскій-латиньскій.
Левъ, Епископъ Тарнôвскій.
Францішокъ, Епископъ Трієстеньскій и Юстинополітаньскій.
Іорданъ, Епископъ зъ Лєсіны черезъ Матея Архіепископа зъ Цары.
Іосифъ, Епископъ Королево-Градецкій.
Вінкентій, Епископъ зъ Себеніка, черезъ Матея Архіепископа зъ Цары.
Келєстинъ, зъ Тріденту.
Григорій, Епископъ Станиславôвскій.
Павелъ, Епископъ Берненьскій.
Іосифъ, Епископъ зъ Бріксенъ.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 19. Грудня 1906.

Ч. 69.

Ч. 358|орд. Архіепископы и Епископы Австріи,

зôбранй у Вѣдни въ мѣсяци жовтни 1906 засылають всѣмъ вѣрнымъ своихъ дієцезій **поздоровленє и благословеніє вôдъ Бога Отца и Сына и св. Духа!**

Возлюбленй въ Христѣ!

Въ поважнôй хвили зôбрали ся мы, Вашй Архіпастырѣ, знову на спôльнй нарады. Мы розпочали ихъ въ тôй крѣпкôй надѣи, що Господь и Учитель нашъ сповнитъ своє слово: „Идѣже бо ёстá два, илй тріѐ сóбраны во ймѧ моѐ, тȣ ёсмь посредѣ йхъ.“ (Маѳ. 18, 20.) Зъ нымъ отже сполученй и пôдъ проводомъ св. Духа застановилисьмо ся старанно мѣжь собою, якъ бы належало стрѣнути небезпеченьства добы и запевнити для вѣрныхъ спасеніє. А не можемо розстати ся зъ собою, щобы не поздоровити васъ єще спôльнымъ пастырскимъ словомъ. Вселаскава близôсть Господа нашого и Спаса спонукує насъ до сего и изъ серця благодатію Іисуса перенятого хочемо промовити до Васъ.

Передовсѣмъ вôдчуваємо потребу зложити вамъ подяку зъ найщирѣйшого серця за доказы вѣрности вашои супроти св. Церкви и за ревнôсть вашу для єи св. справы. Кôлька разôвъ звертали ся мы до васъ, указуючи вамъ на небезпеченьства днѣвъ нашихъ. И голосъ нашъ, не оставъ невыслуханый. Вы пріймали нашй печаливй слова пастырскй зъ властивымъ вамъ послухомъ. Вы вповнѣ оцѣнили вагу справы и вôдповѣли на ню якъ слѣдъ. Мы глубоко тронутй тыми красными обявами вашого рѣшучого выступленя, якй лежатъ передъ нами въ міліонахъ пôдписôвъ, въ численныхъ ухвалахъ товариствъ, зборôвъ и громадъ. О яка вôдрада для насъ знати, що вы однои гадки зъ нами, и одного змаганя! Якъ заохочуючою и покрѣпляючою для насъ тая свѣдомôсть посередъ журбъ и працъ пастырского званя нашого! Зъ радôстною подякою за вѣрнôсть вашу для Церкви, благаємо звертаючи спôльно очи до Господа, щобы такожь вы стали ся учасниками Єго покрѣпленя и єго радости разомъ зъ нами: „ѧ́ко дніє лȣка́ви сȣ́ть“ (Ефес. 15, 6.)

Дорогй Дієцезане! Мы не поборюємо людей, така гадка нехай буде далека вôдъ насъ. Мы ведемо борбу противъ злыхъ идей, що выринають въ нашôй добѣ въ такôмъ числѣ и мусятъ справедливо занепокоити нашу печаливôсть пастырску. Мы бачимо на округъ себе, якъ втискає ся все бôльше свѣтовôсть у всѣ взаємины людей и змаганє звернути зôръ и журу людей выключно на сврaвы сего земского житя. Все що духовне и надприродне, хочутъ цѣлкомъ усторонити, а всяку згадку на него затерти. И такимъ способомъ думаютъ довести суспôльнôсть людску до постôйного задоволеня и щасливости! О якъ богато заслѣпленыхъ, недаючихъ научити ся щоденнымъ досвѣдомъ, куда таке змаганє завести мусить! Нѣ

мы не можемо мовчати, бачучи, якъ ревно заходять ся вôдорвати людску суспôльнôсть вôдъ основы, на котрôй выключно опирає ся єи спасеніє и добро. „Нѣсть ни ѡ ёдиномъ спасенїѧ.“ (Дѣян. 4, 12.) „Ѡснованїѧ бо инаго никтоже можетъ положити паче лежащаго, ёже ёсть Ісусъ Христосъ“ I. Кор. 3, 11.) И сей Спаситель учитъ насъ: Ищите прежде царствїѧ Божїѧ и правды ёго, и сїѧ всѧ приложатъ сѧ вамъ“. (Мѳ. 6, 33.) Такожь обидвй появы, на котрй указалисьмо вамъ недавно тому, сходять ся зъ тыми сумными стремлѣнями и змѣряютъ до тоижь самои цѣли.

Высокій вплывъ, якій посѣдає сопружество для блага народôвъ, поясняє намъ, длячого божественный Лѣкаръ роду людского, Іисусъ Христосъ, Спаситель нашь, вынѣсъ єго до головнои части надприродного порядку спасенія. Цѣлею єго було заховати и запевнити богатй струѣ благословенія, що плывутъ зъ жерела благодати Богомъ освященного подружа, до єго тѣлесного и душевного усовершеня. Вôнъ хотѣвъ охоронити рôдъ людскій власне въ отсѣмъ ховзкôмъ, въ отсѣмъ слабôмъ мѣсци єго природы передъ упадкомъ въ найнебезпечнѣйшй покусы и обвести єго охороннымъ валомъ. Длятого вынѣсъ Вôнъ звязъ сопружеску на Тайну, маючу сполучити мужа и жену въ св. єднôсть и поставивъ свою власну сполуку зъ Церквою яко величный взôръ для неи. Подôбно якъ отся образова єднôсть, такъ має бути такожь и сопружа єднôсть пôсля єго власныхъ слôвъ нерозривна. „Єже Богъ сочета человѣкъ да не разлучаетъ“ (Мѳ. 19, 6.) Томуто, любимй Вѣрнй, у всѣмъ, що може захитати таиньственну цѣну та нерозривнôсть сопружества и черезъ то заквестіонувати сильну основу сопружого союза, нѣякъ не можемо доглянути ся реформы сопружества, противно, жерело невысловленого зôпсутя для суспôльности людскои. Звôдкинебудь проте дасть ся чути голосъ за такою реформою сопружества, будемо мусѣли выступити противъ него рѣшучо — такъ велитъ намъ обовязокъ нашь, яко стоячимъ на сторожи благодатей, що удѣливъ Богъ въ безконечнôй любвѣ и милосердію для станôвъ и обставинъ людскихъ. Припоручене Господа нашого каже намъ пасти рôдъ людскій не науками схлѣблюючими змысловости и отворяючими дверѣ выбрикамъ ихъ, але науками проповѣдаными великимъ Лѣкаремъ роду людского, Іисусъ Христомъ, щобы ихъ охоронити вôдъ морального зôпсутя. Любовъ до безсмертныхъ душь велитъ намъ вести ихъ до Бога, а не на дôлъ до престолôвъ пристрасти и не дати имъ упадати на колѣна передъ идоломъ тѣла та служити єго власти.

А такожь Вы, Любимй Вѣрнй не схочете дозволити, щобы союзъ сопружескій переставъ бути образомъ сего взнеслого и нерозривного сполученя Христа зъ Церквою. Вы не дасьте взяти свому сопружому союзови сего діядему, (вѣнця), але зъ цѣлою рѣшучостію вôдтрутите руки, що простягаютъ ся по него, щобы єго вамъ вырвати. Вы не будете спати тогды, коли ворогъ забирає ся засѣвати такій кукôль помѣжь пшеницю Божу, вы будете чувати, а чуйностію и рѣшучостію своєю ударемните єго пляны. Справдѣ не дає собѣ горда людскôсть похвального свѣдоцтва.

коли шукає внѣшныхъ цѣлющихъ средствъ, щобы загоити раны, нанесенѝ грѣхомъ та зôпсутємъ людей въ сопружество. Она домагає ся поверховнои реформы для него, бо чує ся немôчною поборювати ворогôвъ сопружества изъ внутръ. Замѣсть домагати ся такъ завзято и голосно ложнои и погубнои реформы сопружества, належалобы ся скорше постарати о єи правдиву реформу. О, колыбъ они помыслили о тôмъ, щобы христіяньскому подружу надати образъ сеи св. родины, до котрои приналежавъ, самъ нашь Спаситель, якъ щасливыми булибы подруги! Колибы дбали люде о то, щобы таиньственна благодать, якою вôдзначивъ Христосъ въ Церквѣ своѣй мужа и жену, була завсѣгды дѣяльною и живою и щобы обновляли єи завсѣгди молитвою та домашными чеснотами; якъ значно злагодилобы се тягаръ непоборимыхъ прикростей сопружого пожитя! Якбы христіяньска молодѣжь свято заховала дорогоцѣнности молодости: невиннôсть и скромнôсть, наколибъ дала ся вести черезъ Ангела свого, а не черезъ пристрасть и слѣдила въ свѣтлѣ вѣры серце своє и норовы другого, занѣмъ подадутъ собѣ руку до сопружого союза: якъ крѣпкою булабы основа, на котрôй взнеслабы ся вѣрнôсть и любовъ сопружеска!

Богъ освятивъ родину яко нерозривну єднôсть и надѣливъ єи особлившими ласками, бо въ нѣй вôдроджує ся рôдъ людскій до надприроднои цѣли. До сеи цѣли треба скланяти чоловѣка вôдъ найраньшои молодости и задачу ту повиннѝ сповнити спôльно Дôмъ, Церковь и Школа. Зъ сеи причины має послѣдня не лише цѣль надѣлити молодѣжь знанємъ и способностями, потрѣбными для земского-горожаньского житя, але выховати ихъ такожь для званя, сягаючого поза єго межѣ. Морально-религійне выховане взявъ тому такожь світскій законъ до задачь школы и поставивъ религію на чолѣ предметôвъ науки, черезъ що явно ствердивъ єи вагу и высоке значѣнє. Отъ сею постановою уладжено законно теперѣшный устрôй нашои школы. Вы знаєте Л. В. що мы частѣйше звертали увагу на недостачѣ нашого шкôльного законодавства и старали ся о ихъ усуненє. Колижь въ послѣднôмъ часѣ залишилисьмо тотѝ заходы, то має се свою причину въ тôмъ, що не хотѣлисьмо въ такъ неспокôйныхъ часахъ побôльшати взбуреня умôвъ. Тожь тымъ бôльше здивовало насъ, що такѝ заходы роблятъ ся якъразъ теперъ зъ другои стороны и то навѣть въ тôй цѣли, щобы выхованє нашои молодежи ще значно погôршити. Хотятъ науку религіи и вправы до житя религійного зô школы усторонити, а заступити науку религіи що найбôльше безбарвною и безсильною етикою. Се суть „лжебратіє“, котрѝ, якъ мовитъ Апостолъ, закрадаютъ ся „соглѧдати свободы нашеѧ, иже имами о Христѣ Іисусѣ, да насъ поработѧтъ.“ (Галат. 2, 4.) „Идѣже Духъ Господень, ту свобода (II Кор. 3, 17.) А Спаситель самъ учитъ насъ въ Евангелію: „Аще пребудете во словеси моемъ, воистинну ученицѝ мои будете. И узнаѣте истину, и истина свободитъ вы.“ (Іоанн. 8, 31, 32.) А теперъ хотятъ школу въ той способъ освободити, що устороняютъ зъ неи Христового духа и слово, а называютъ се „свобôдною школою“ свобôдною вôдъ всякои науки религіи, свобôдною вôдъ религійныхъ вправъ.

Проти такого замѣру пôдносимо въ справедливôмъ обуреню на ново нашъ голосъ.

Дотеперъ посѣдала наука шкôльна въ Австріи цѣху религійну. Наука религіи преподає ся въ школѣ и єстъ законами запевнена, заразомъ були религійнѝ вправы якъ найтѣснѣйше зъ наукою сполученѝ черезъ шкôльну молитву, спôльне посѣщенє богослуженя, спôльне принятє св. Тайнъ. Такъ отже можна сказати: Богъ єстъ єще въ школахъ въ Австріи.

Теперъ доперва має бути инакше (такъ безбожнѝ противники голосятъ.) Справдѣ науку религіи має ся терпѣти въ школѣ, якъ сего домагає ся законъ, але всѣ ознаки пригадуючѝ на религію, мають бути устороненѝ зô школы. Дѣти не повиннѝ вже звертати очей на образъ Спасителя свого, въ школѣ не має ся находити ничо такого, що вплывалобы на религійного духа та пôдтримувало єго. Та не лише зъ очей але навѣть зô сердецъ дѣтей має Богъ уступити. Религійнѝ вправы не мають ся вже бôльше держати въ школахъ и черезъ школу, лише оставити ся осудови родичѣвъ. Всяке вправлюванє та призвычаюванє до религійного житя має бути въ школѣ заказане, словомъ теперъ звучитъ кличь: Прочь зъ Богомъ зô школы.

Мы здержуємо ся входити въ жерела и дальшѝ пляны сихъ змагань, однакъ мусимо хочь кôлькома словами порушити научну сторону такого жаданя. Школа має заданє пôдготовати доростаючѝ поколѣня для задачь людского житя и муситъ злучити весь научный матеріялъ въ гармонѣйну цѣлôсть. Що бôльше: въ свѣтскихъ наукахъ фаховыхъ йде впровадженє въ практику того, що научило ся, рука въ руку зъ наукою и такъ лучитъ ся найтѣснѣйше зъ житємъ. А котрый же дѣлъ науки має такъ могучій и безпосередный вплывъ на житє, якъ наука религіи? Длячого-жъ має бути якразъ сей вылученый вôдъ практичныхъ вправъ въ школѣ? Вы, Любезнѝ, видите, якъ ненависть до религіи мало може хочь бы лише консеквентно думати и дѣлати. Она послугує ся самовôльно двоякою мѣрою, чи можливо порозумѣти ся зъ такими противниками? Нѣ, супротивъ тыхъ змагань пôдносимо все на ново въ справедливôмъ обуреню нашъ голосъ.

Возлюбленѝ о Господѣ! Знаємо добре, що закидуютъ намъ, мовъ бы мы були противнѝ поступови на поляхъ людско-земского знаня. Закидъ сей єстъ такъ само несправедливый якъ и безосновный. Противно мы витаємо кождый розумный розвôй духового житя чоловѣка и тѣшимо ся поступами духовои єго працѣ, на всѣхъ поляхъ земного житя. Мы противнѝ однакъ сему стремлѣню, що хоче основати добробытъ людскости лише на усовершеню земскихъ условинъ житя. До такого спротивленя ся спонукує насъ вже щоденный досвѣдъ, доказуючій намъ, шо матеріяльный поступъ самъ не здѣлавъ доси суспôльнôсть людску щасливою и не може щасливою здѣлати. Земска житєва праця обнимає розвязанє двохъ задачь, она вôдноситъ ся до сеи землѣ и стараня для земского житя, однакожь ще має

другу цѣль, що выходитъ поза ту землю у вѣчнôсть, де лежитъ наше довершене и остаточне рѣшене.

Вѣрнû тымъ засадамъ и яко стоячû на сторожи правдивыхъ основъ спасенія роду людского, мусимо вôдперти всѣ змаганя, маючû на цѣли захитати сими основами, будьто явно, будьто скрыто. Справдѣ годимо ся вповнѣ зô змаганями, щобы наукову методу усовершити, однакъ мусимо крѣпко придержувати ся того, щобы се не стало ся на коштъ найважнѣйшого наукового предмету, науки религіи. Сожалѣемо надъ деякими недостачами въ управильненю нашого шкôльництва. але що оно запоручае для народа, сего не дамо собѣ и порученымъ намъ вѣрнымъ вôдобрати. Мы не противнû розширеню земского знаня, однакожь домагаемо ся такожь стараннои опѣки надъ знанемъ религіи та нероздѣльно злученыхъ зъ нымъ религійныхъ вправъ.

И тому, Любимû Вѣрнû, можемо сказати безъ пересады, що коли поборюемо тіи змаганя, не ведемо борбы лише за себе, але за васъ, не провадимо борбы веденû жаждою панованя, але спôвчутемъ та милосердіемъ до васъ и дѣтей Вашихъ, що мали бы выростати въ невѣжествѣ во всѣмъ, що моглобы ихъ надѣлити потѣхою въ житю, а вôдвагою и покрѣпленемъ на духу въ смерти. Мы боремо ся за державный ладъ, якій якъ видимо, вже и безъ того выставленый на дуже небезпечнû потрясеня, мы ведемо борбу о основы добробыту народôвъ, котрыхъ найтревалѣйшимъ добромъ естъ религія и вѣра въ Бога.

А вы, Дорогû Вѣрнû, чи схочете отсю борбу, для насъ самыхъ оставити? Чи хочете самû пожертвувати свои найсвятѣйшû блага и найважнѣйшû справы безъ обороны? Чи малибысьте обоятно и безъ нѣякои участи приглядати ся, якъ католицка Церква въ Австріи мае бути знищена? Вы нехочете сего, на се маемо вôдъ Васъ свѣтлû доказы. Тожь держѣтъ ся крѣпко Христомъ поставленого найвысшого Пастыря Церкви, Папы Римского, гуртуйте ся вôдважно около своихъ Архіпастырôвъ въ цѣли вôдверненя грозячихъ небезпеченьствъ та зважайте на ихъ напôмненя и перестороги. Збирайте ся около ревныхъ своихъ душпастырôвъ и коло вѣрныхъ католицкихъ мужѣвъ, що наскрѣзь ясно выдятъ намѣры ворогôвъ. Цѣнѣтъ высоко науку религіи, познакомлюючи самû дѣти вôдъ вчаснои молодости зъ правдами вѣры та защѣплюючи еи глубоко въ ихъ молодечû душѣ. Передовсѣмъ нехай буде житє васъ самыхъ для дѣтей живою, повною вражѣня наукою религіи, не показуйте имъ противорѣчя мѣжь своею вѣрою а житемъ але выповняйте совѣстно религію свою святу передъ ихъ очима, щобы примѣръ вашъ глубоко врывъ ся въ ихъ серця. Поперайте всѣ змаганя, маючû на цѣли оперти выховане на основѣ вашои св. религіи. Читайте чисто католицкû часописи и письма, що поучаютъ васъ о небезпеченьствахъ, грозячихъ вашôй вѣрѣ и о средствахъ, якъ бы имъ запобѣчи. И хапайте ся оружія молитвы, щобы скрѣпивъ Васъ Господь та направивъ рамя ваше до береженя найсвятѣйшихъ дôбръ вашихъ!

Мы же молимо Господа, щобы благоволивъ сповнити, о що Єго въ молитвахъ просите: щобы зволивъ помножити вашу вѣру, скрѣпити вашу надѣю, запалити въ васъ любовъ!

Приймѣтъ вôдъ насъ зъ вôтцѣвского серця ще благословеніє наше: Да благословитъ васъ † Богъ Отецъ † Богъ Сынъ и † св. Духъ! Аминь.

Антоній Іосифъ Кардиналъ Ґруша, Архіепископъ Вѣденьскій.
Георгій Кардиналъ Коппъ, Епископъ Вратеславскій.
Левъ Кардиналъ de Скрбенски, Архіепископъ Прагскій.
Іоанъ Кардиналъ Пузина, Епископъ Краковскій, черезъ свого суфраґана Анатоля Епископа Іренополітаньского.
Іоанъ Кардиналъ Катшталлєръ, Архіепископъ Сальцбурскій.
Францѣшокъ Саль. Архіепископъ Оломунецкій.
Андрей, Архіепископъ Львôвскій-рускій.
Іосифъ, Архіепископъ Львôвскій-латиньскій.
Матей, Архіепископъ зъ Цары.
Іосифъ, Архіепископъ Львôвскій-вôрменьскій.
Францішокъ Боржія, Архіепископъ Ґорицкій.
Емануілъ Іоанъ, Епископъ Літомерицкій, черезъ Іосифа Епископа королево-Градецкого.
Іоанъ Бапт., Епископъ зъ Паренцо-Поля.
Мартинъ Іосифъ, Епископъ Будейовицкій.
Іосифъ, Епископъ Ґурскій.
Францішокъ Марія, Епископъ Лінцскій.
Михаилъ, Епископъ Лявантійскій.
Филиппъ Епископъ Спалято-Макарска.
Кольоманъ, Епископъ Трикальскій, апостольскій полевый Вікарій.
Іосифъ Григорій, Епископъ Раґускій.
Леопольдъ, Епископъ Секаускій,
Францішокъ, Епископъ Катареньскій, черезъ Іосифа Григорія Епископа Раґуского.
Іоанъ Бапт., Епископъ св. Гіпполіта.
Константинъ, Епископъ Перемыскій, Сяноцкій и Самбôрскій-рускій.
Антоній, Епископъ зъ Веґліи.
Антоній Бонавентура, Епископъ Либляньскій.
Іосифъ Себастіянъ, Епископъ Перемыскій-латиньскій.
Левъ, Епископъ Тарнôвскій.
Францішокъ, Епископъ Тріестеньскій и Юстинополітаньскій.
Іорданъ, Епископъ зъ Лєсіны черезъ Матея Архіепископа зъ Цары.
Іосифъ, Епископъ Королево-Градецкій.
Вінкентій, Епископъ зъ Себеніка, черезъ Матея Архіепископа зъ Цары.
Келєстинъ, зъ Тріденту.
Григорій, Епископъ Станиславôвскій.
Павелъ, Епископъ Берненьскій.
Іосифъ, Епископъ зъ Бріксенъ.

Поручає ся повысшій спôльный листъ пастырскій австрійского Епископату въ найблизшу недѣлю вѣрнымъ мѣсто проповѣди прочитати и докладно пояснити.

Вôдъ Еп. гр. кат. Ординаріята
Перемышль, 19. Грудня 1906.

Ч. 7857. Выказъ зложившихъ датки въ користь филіи Товариства св. Ап. Петра, въ Перемышли въ часѣ вôдъ I. листопада до 31. грудня 1906 въ коронахъ.

Народна Торговля 300, Товариство „Ризниця“ 200, парохія въ Себечовѣ 5. Товариство „Вѣра“ 200.

Деканатъ Лѣскій 48 т. є. ОО. Василій Мисикъ 2, Димитрій Чертежиньскій 2, Атаназій Венгриновичь 2, Адольфъ Раставецкій 2, Кирилъ Пирожокъ 2: Северинъ Добряньскій 2, Іоанъ Клюфасъ 2, Юліянъ Полошиновичь 2, Болеславъ Калужняцкій 2, Михаилъ Сливиньскій 2, Михаилъ Шатиньскій 2, Григорій Макаръ 2, Іоанъ Гринь 2, Людомиръ Сембратовичь 2, Церкви: въ Ольшанахъ 5, въ Орелци 5, въ Ропенцѣ 5, въ Ваньковѣ 5.

О. Іоанъ Хризостомъ Дуркотъ 14 т. є. Іоанъ Хр. Дуркотъ 2, Церкви: въ Шляхтовôй 6, въ Явôркахъ 6.

Деканатъ Ольховецкій 24 т. є. о. Миронъ Лазоришакъ 1, Церкви: въ въ Кальници 6, въ Суковатôмъ 6, въ Каменцѣ 6, въ Чашинѣ 5.

Деканатъ Перемыско-Городскій 54, т. є. Церкви: на Болоню 5, на Вильчу 5, на Перекопанôмъ 5, въ Ванôвцяхъ 5, въ Бовинѣ 5, въ Коритникахъ 5, въ Красичахъ 5, въ Островѣ 5, въ Пралкôвцяхъ 5, въ Кругели 5, ОО. Даніилъ Михайлôвъ 1, Іоанъ Михальчукъ 1, Евгеній Хоминьскій 1, Игнатій Калужняцкій 1.

Деканатъ Дрогобыцкій 13, т. є. ОО. Іоанъ Сѣлецкій 1, Анатолій Вархолякъ 10, Іоанъ Грабовеньскій 2.

Деканатъ Коросняньскій 63, т. є. Церковь въ Близяньцѣ 5, о. Юліянъ Присташь 2, Церковь въ Гвоздянцѣ 6, въ Бонарôвцѣ 7. о. Іоанъ Мудрый 1, Іоанъ Голей 1. Петро Завойскій 1, Стефанъ Шупладъ 1, Церковь въ Ванôвцѣ 6, о. Левъ Мѣйскій 1, о. Володимиръ Ольшаньскій 1, Церковь въ Краснôмъ 6, о. Александеръ Прислопскій 2, Церковь въ Опарôвцѣ 6, о. Алексей Гоцкій 2, Церковь въ Рѣпнику 7, о. Теодоръ Мерена 1, Церковь въ Чорнорѣкахъ 6, о. Богданъ Поляньскій 1.

Деканатъ Бирчаньскій 144 т. э. о. Леонтій Адріяновичь 1, Церковь въ Бахурѣ 10, въ Дыновѣ 10, о. Гандякъ Михаилъ 1, о. Игнатій Гвоздовичь 1, о. Антоній Савчинъ 2, Церковь въ Бирчи 5, въ Рудавцѣ 5, о. Романъ Прислопскій 1, Церковь въ Дубецку 5, Церковь въ Бахôрци 5, о. Володиславъ Калужняцкій 1. Церковь въ Издебкахъ 5, о. Іоанъ Сабарай 1, Церковь въ Искани 5, о. Григорій Пержило 1, Церковь въ Кôньскôмъ 5, о. Орестъ Копистяньскій 1, Церкви въ Лубной 5, о. Антоній Копистяньскій 1. о. Юліянъ Сембратовичь 1, Церкви: въ Липѣ 5, въ Брежавѣ 5, въ Малявѣ 5, о. Діонизій Мировичь, Церковь въ Пятковѣ 5, о. Орестъ Солтикевичь 1, Церковь въ Улючи пар. 5, дочер. 5, о. Орестъ Калужняцкій 1, Церковь въ Ябвоници 5, о. Кузьмакъ Михаилъ 1, Церковь нъ Явôрнику 5, въ Жогатинѣ 5, о. Константинъ Поляньскій 1, Церковь въ Добрôй 5, о. Чучкевичь Юліянъ 1, Церковь въ Рускôмъ Селѣ 5, о. Володимиръ Коритовскій 1, Церковь въ Глумчи 5, въ Лодинѣ 5.

Урядъ дек. Самбôрскій 16 (до теперъ безъ блисшого поясненя вôдъ кого.) Урядъ дек. Жовкôвскій 57 (тожь безъ поясненя вôдъ кого), Церковь въ Монастирци 5, о. Романъ Кокотайло 2·10.

Деканатъ Порохницкій 31 т. є. ОО. Антоній Дигдалевичь 3, Іоанъ Демянчикъ 3, Андрей Наконечный 3, Корнилій Винницкій 3, Анатолій Хилякъ 3, Михаилъ Демцю 3, Даніілъ Бодревичь 1, Георгій Падохъ 1, Альбинъ Федоровичь 2, Церковь въ Баховѣ 6. о. Илія Левицкій 3.

Деканатъ Нижанкôвскій 45 т. є. Церковь въ Горохôвцяхъ 6, въ Вѣтошинцяхъ 6, въ Княжичахъ 6, въ Конюхахъ 6, о. Володимиръ Ильницкій 2, Церковь въ Тисовѣ 6, въ Брилинцяхъ 6, въ Рокшицяхъ 6, о. Володимиръ Гинилевичь 1.

Деканатъ Дукляньскій 135 т. є. всѣ Церкви кромѣ Долге ad Радоцина по 5. всѣ священики по 1, ОО. Маріянъ Мышковскій и Стефанъ Воляньскій по 2

Деканатъ Варяжскій 102 т. є Церковь въ Варяжи 6, въ Лубовѣ 6, въ Городищи Вар. 6, Церковь въ Войславичахъ 6, Брацтво тои Церкви 5, въ Ниновичахъ 5. Брацтво тои Церкви 5, о. Кароль Федоровичь 2, Церковь въ Гôльчу 6, въ Жнятинѣ 6, въ Довжневѣ 6, въ Конотопахъ 6, въ Лѣскахъ 6, въ Нисмичахъ 6, въ Тудорковичахъ 6, въ Старогородѣ 6. въ Угриновѣ 6, о. Михаилъ Ковшевичь 2, Церковь въ Хоробровѣ 6.

Деканатъ Мостискій 12 т. є Михаилъ Ольшаньскій 2, Церковь въ Старявѣ 5, ОО. Іоанъ Прийма 1, Миронъ Черлюнчакевичь 1, Николай Паславскій 1, Церковь въ Гусаковѣ 1, Церковь въ Мочерадахъ 1. о. Володимиръ Венгриновичь 1, Церкви: въ Нижанковичахъ 5, въ Серакосцяхъ 5, Заболотцяхъ 5

Деканатъ Любачôвскій 106 т. є. о. Левъ Полошиновичь 2, Церковь въ Башни 5, о. Петро Кузикъ 1, Церковь въ Старôмъ Бруснѣ 6, Церковь въ Нов. Бруснѣ 6, о. Михаилъ Кокуревичь 2, Церковь въ Бѣгаляхъ 5, въ Лукавци 5, о. Володимиръ Паппъ 2, Церковь въ Вороблячинѣ 5, о. Никокай Колтунюкъ 1, Церковъ въ Жуковѣ 5, въ Горайци 5 о. Теофиль Гарасовскій 2, Церковь въ Коровици 6. о. Евстахій Пелехъ 1, Церковь въ Лôвчи 5. о. Северинъ Метеля 2, о Стефанъ Щурко 2. Церковь въ Люблинци Новôмъ 5, въ Люблинци старôмъ 5, Брацтво въ Люблинци ст. 2. Брацтво въ Люблинци нов. 2, Церковъ въ Новôмъ селѣ 5, Цѣшановѣ 5, въ Подемщинѣ 4, о. Емиліянъ Гриневецкій 1, Церковь въ Смолинѣ 5, о. Маріянъ Антоневичь 2, о. Антоній Яцевъ 1, о. Іоанъ Подляшецкій 2, Кобыльниця Волоска 2, Дръ Василій Масцюхъ 50.

Въ попереднôмъ оголошеню пропущено: Деканатъ Бѣцкій всѣ Церкви и всѣ священики деканату а не всѣ священики лишь, якъ було выпечатано. Доходу було за часъ вôдъ 1. листопада до 31. грудня 1906 1542 К. Вôдъ Выдѣлу филіи Товариства св. Ап. Петра въ Перемышли 31. Грудня 1906. о. Мрыцъ предсѣдатель, Дръ Василій Масцюхъ касієръ.

Престолы упривилеованй отримали слѣдуючй Церкви:

Вознесенія Господня въ Себечовѣ, св. о. Николая въ Вербѣжи ad Себечôвъ, св. Ап. и Еван. Луки въ Русини ad Себечôвъ, Положенія Пояса Пресв. Богородицы въ доч. Лещкôвъ ad Себечôвъ, Рождества Пресв. Богородицы въ Завишни, св. о. Николая въ Остобужи, св. В. М. Димитрія въ Глуховѣ, Успенія Пресв. Богородицы въ Горѣ, св. В. М. Параскевіи въ Грушовôй, Собора Пресв. Богородицы въ Липю, Рождества Пресв. Богородицы въ Дыдятичахъ, св. о. Николая въ Дмитровичахъ, св. Арх. Михаила въ Рогôзнѣ ad Райтаревичи. Успенія Пресв. Богородицы въ Порохнику, св. Мат. Параскевіи въ Угорцѣ, св. В. Муч. Димитрія въ Тыневичахъ, Вознесенія Господняго въ Гавловичахъ ad Порохникъ, св. Онуфрія въ Дубровцѣ, св. Арх. Михаила въ Гладышовѣ, св. В. М. Георгія въ дочер. Лукавецъ ad Черхава, св. Арх. Михаила въ доч. Лопушна ad Черхава, св. о. Николая въ Арламôвскôй воли. Св. о. Николая въ Галôвцѣ, Покрова Прес. Богородицы въ Новосѣльцяхъ Гнєвошь., св. В. М. Парескевіи въ Поруднѣ, св. Безср. Космы и Даміяна въ Быличахъ, Преп. Матери Параскевіи въ Бруснѣ Старôм,ъ Перенесеня мощей св о. Никокая Чудотворця въ Войсловичахъ, св. В. М. Георгія въ Ниновичахъ ad Войсловичи, Собора Пресв. Богородицы въ Скварявѣ новôй, св. Арх. Михаила въ Скварявѣ старôй.

Дня 23. сѣчня 1907 р. (въ середу) вôдбудутъ ся въ Перемышли въ рефектари дух. Семинарім о год. 10. а взглядно о год. 2 по полуд. Загальнй Зборы Филіи Товариства св. Ап. Петра для запомоги убогихъ Церквей зъ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) о год. 8. св. Литургія, 2) о год. 10. отворенє зборôвъ и выбôръ ad hoc предсѣдателя, 3) Справозданє Выдѣлу (секретара, касієра, контрольнои Комисіи) за р. 1906, 4) Выбôръ нового Выдѣлу, 5) Предложенє загальнымъ зборамъ сумы 3250 К. до ухваленя роздати туюжь на запомоги убогимъ Церквамъ 6) Внесеня.

Вôдъ Выдѣлу Филіи Товариства св. Ап. Петра для запомоги убогихъ Церквей. о. Мрыцъ предсѣдатель. о. Василькевичь секретаръ.

НЕКРОЛОГІЯ.

О. Шведзицкій Михаилъ парохъ въ Поздячи уп. 21. Грудня 1906.

Душу єго поручаєся молитвамъ Преч. Клира.

Вôдъ Еп. Консисторіи

Перемышль 24. Грудня 1906.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлерь.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Йосифа Стифіого въ Перемышли 1906.